

Kur'an'ın icazı onun lafızlarında parlar

Bir cümle kuracaksınız, bu cümle bir manayı ifade edecek ve cümleyi oluşturan her bir kelime dahi o manaya müstakil olarak hizmet edecek. Kardeşlerim beşerin böyle bir cümle kurması manayı taşıyan lafızları dahi o manaya hizmetkar kılarak konuşması mümkün değildir. Şimdi ben Kur'an'ı mealinden anlarım diyen kimseye diyoruz ki; Enbiya suresi 46. Ayete bir bak. Rabbimiz buyuruyor ki;

وَلَيْنَ مَسْتَهُمْ نَفْحَةٌ مِنْ عَذَابِ رَبِّكَ

“And olsun, Rabbinin azâbından en küçük bir esinti onlara hafifçe dokunacak olsa...” (Enbiyâ, 21/46)]

İşte mealde görünen mana bu kadardır. Fakat iş tefsir boyutuna girince öyle incelikler ortaya çıkar ki insan hayret eder ve **“Kur'ân'ın bir benzeri neden yapılamamış şimdi anladım.”** der. Çünkü ayetin nazmında öyle bir **icaz ve mucize** gizlidir ki ilk bakışta fark edilmez.

Şimdi dikkatle bak: Bu ayetin nazmındaki o mucizeyi görebilecek misin? Büyük ihtimalle göremeyeceksin. **O hâlde dinle... Üstad Bediüzzaman Hazretleri bu ayet hakkında şöyle der:**

وَلَيْنَ مَسْتَهُمْ نَفْحَةٌ مِنْ عَذَابِ رَبِّكَ

“And olsun, Rabbinin azabından en küçük bir esinti onlara hafifçe dokunacak olsa.

Bu cümlede, azâbı dehşetli göstermek için, azabın en azını nazara vererek şiddetle tesirini göstermek ister. Demek ayet taklîli yani azlığı ifade edecek; cümlenin bütün heyetleri de kelimeleri de bu azlığa bakıp ona kuvvet verecek. Yani ayeti oluşturan her bir kelime de mananın ifade edeceği azlığa hizmet edecek.

İşte, وَلَيْنَ lâfzı, teşkiktir. Yani şektir. Eğer ki manasındadır. İşte bu şek killete, azlığa bakar.

مَسَّ lâfzı, azıcık dokunmaktır; yine azlığı ifade eder. Sonra ne geliyor? Nefhatün.

نَفْحَةٌ lâfzı, maddesi bir kokucuk bir esinti olup azlığı ifade ettiği gibi, sîgası da bire delâlet eder.

Masdar-ı merre tabir-i sarfiyesinde ‘biricik’ demektir, killeti ifade eder.

نَفْحَةٌ deki tenvin-i tenkirî, yine azlığı ifade içindir ki, ‘O kadar küçük ki, bilinemiyor’ demektir.

مِنْ lâfzı, teb’îz içindir, bazıyet ifade eder ‘bir parça’ demektir; yani tamamı değil bir kısmı demek yine azlığı ifade eder.

عَذَابِ lâfzı, nekâl ve ikab’a nisbeten hafif bir nevi cezadır ki, bu da azlığa işaret eder.

رَبِّكَ lâfzı, Kahrî, Cebbar, Müntakîm’e bedel yine şefkati hissetirmekle azlığa işaret ediyor. Rabbinin azabından diyor. Celali değil cemali bir isimle zikrediyor.

İşte, bu kadar azlıktaki bir parça azap böyle tesirli ise, ikab-ı İlâhî ne kadar dehşetli olur, kıyas edebilirsiniz diye ifade eder.

Haydi bakalım mealde bu güzelliği gösterin görelim. Demek Kur’an’ın icazı onun lafızlarında parlar. Lafızlar Kur’an’ın cildi gibidir. Meal ve tercüme ile lafız ortadan kaybolur. Sathi bir mana kalır ki buna Kur’an diyen adamın ahmak olduğu hususunda asla bir tereddüt yoktur.